

IX CONCURS LITERARI DIA MUNDIAL DE LA SALUT MENTAL (RELAT BREU)

Títol: LA NURI

Abans d'ahir, el dia del seu aniversari, van operar la Nuri, després d'haver caigut i que la trobessin al bosc on havia estat perduda durant dos dies.

L'he anat a veure. M'ha demanat que passi per casa seva a mirar la bústia, a regar les plantes i a donar un cop d'ull. Mentre m'ho deia, amb aquell fil de veu seu -ara més prim encara-, no deixava de somriure'm amb la mirada optimista i cansada.

Quan poso els peus al cancell de l'entrada exigua, sento l'olor agradable i saturada de casa seva, l'olor de la Nuri. És una barreja de llimones i canyella, de fruita i espècies, una aroma entre fresca i penetrant. Què ho deu fer –penso- que cada casa tingui la seva pròpia olor, igual que passa amb les persones? Com s'estableix aquesta olor impregnada en cada casa i en cada vida? L'olor que ara m'estova el record d'ella és menuda, molt menuda... com la Nuri.

No em cal l'ascensor. El seu pis és un entresol baix, on fins ara ha viscut tota sola. Pujo l'escala amb una certa embranzida, superant els graons de dos en dos amb llargues gambades, com ho feia abans. Passo la clau de la porta del pis i la faig girar, lleugera, mentre normalitzo la respiració que s'ha apressat lleument.

Tant bon punt obro la porta, em visita una claror garbellada, acollidora, amb tonalitats d'infusió de menta; una claror pacífica que la tebior del sol trascola, benigna, per entre les delgues desavinents de la persiana mig tancada que nodreixen horitzons de llum. Partícules de pols gairebé imperceptibles, suspeses en la mitja penombra, volten ingràvides sense tocar el terra, com si fossin papallones ínfimes que navegessin la íntima claredat. Tot a l'estança és endreçat, recollit i silent, discret i càlid com la Nuri.

Bo i acomplert l'encàrrec que se m'havia encomanat, fàcil i breu, em decideixo a obrir la nevera. És gairebé buida. Cal que llenci, només, alguna rampoina passada, caducada.

Se'm fa estrany està sol a casa seva, on cada topant de l'estança parla d'ella en un silenci pesant i compacte. Miro el sofà que hem compartit tantes vegades, on les hores se'ns desfeien en converses que eren com un pou sense fi o, altres moments, en silenci, gaudint només de la nostra companyia, de la presència l'un de l'altre, del fet de ser-hi només. Ens coneixem tant bé que l'absència de paraules parlava per nosaltres, sense cap bri d'incomoditat. Bastava una mirada per sentir-nos còmplices, empàtics.

Abans de sortir, interpel·lo amb la mirada els objectes immutables i expectants que habiten al seu pis, tan vistos, tan coneguts, quiets al lloc que tenen assignat en un ordre invariable establert per ella. I les fotos familiars antigues, d'un color esvaït d'eternitat, les fotos dels batejos i les primeres comunions dels nebots, la del seu fillol vestit de soldat. Totes, convenientment ben disposades sobre el bufet i la tauleta, retornen el record d'un temps llunyà, ja esgotat, i habiten el paisatge domèstic (i domesticat) a l'entorn de la mirada avesada de la Nuri. Tot quedà aturat i immòbil en el temps, mentre la Nuri envellia lentament i la salut precària l'anava afeblint en un degoteig perceptible i indeturable.

I tot resta quiet encara, en un silenci espès, opac, corprenedor, només romput per la intermitència cautelosa del feble tic-tac del rellotge de paret que, amb una estranya sensatesa, camina en un respirar compassat, comptant les perles dels minuts i de les hores que es desglacen i cauen a l'aigüera del viure indefallent.

En sortir, tanco la porta de cop, amb un acompanyament precís i contingut perquè no piqui més fort del compte, i faig girar la clau lleugera, desfent els passos de la meva irrupció a casa seva.

Encara trigarà dies a refer-se i tornar a casa, si és que hi pot tornar. Ella no ho diu, però sap que aviat no podrà viure sola i que, poc a poc, deixarà de conèixer-nos i de conèixer-se en un lent declinar que la cruel malaltia li imposa.